

SPECIAAL
RECHERCHEUR CHAU
De Drie Kronen

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

De Drie Kronen

AUTEUR: KEES VAN DER WAL
OMSLAGONTWERP: KIM KHANH

Cozy Crime
POLITIEROMAN
FICTIE
BOEK 2

NIETS UIT DEZE UITGAVE MAG WORDEN
VERVEELVOUDIGD, DOOR MIDDEL VAN DRUK,
FOTOKOPIEËN, GEAUTOMATISEERDE
GEGEVENSBESTANDEN OF OP WELKE ANDERE WIJZE OOK
ZONDER VOORAFGAANDE SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING
VAN DE UITGEVER.

COPYRIGHT © 2023 WALKEES

Proloog

Het tweede boek in de serie over Special Rechercheur Chau, De Drie Kronen.

In dit tweede boek wordt Speciaal Rechercheur Chau de leerling (apprentice) van hoofdinspecteur Sam de Bruin, en raakt ze betrokken bij de moordzaak van weer een lokale bewoner van het dorp. Als dan ook nog een tweede moord plaatsvindt, wordt de lijst van verdachten alleen maar groter.

Chau wordt met de dag meer ervaren en is net zo scherp als elke andere rechercheur van de politie in het stadse dorpje Voorburg. In deze editie gebruikt Speciaal Rechercheur Chau al haar vaardigheden opnieuw, en het zal blijken dat ze er zelfs meer heeft dan voorheen. Hierdoor is ze weer van groot belang voor het oplossen van deze misdaden.

Het verhaal zal ervoor zorgen dat de lezer zijn veronderstelde moordenaar(s) constant verandert, omdat er in deze zaak veel verdachten en constant nieuwe aanwijzingen zijn.

Speciaal Rechercheur Chau en Meow, je houdt meer van ze, bij elke pagina die je leest!

1.

In één keer blies Chau alle kaarsen op haar verjaardagstaart uit. “Doe nu een wens, prinses,” vertelde haar vader haar.

“Mijn wens is al uitgekomen pap. Dinsdag begin ik mijn stage op het politiebureau, en bij hoofdinspecteur De Bruin,” antwoordde ze met een brede glimlach en fonkelende ogen. Iedereen in de kamer lachte en klapte in hun handen, maar Chau keek maar in één richting. Het lachende gezicht van hoofdinspecteur Sam de Bruin. Hij was ook één van de gasten op het verjaardagsfeestje van Chau. Natuurlijk merkte De Bruin haar blik op, en besloot iets te zeggen.

“Wat leuk om te horen, Speciaal Rechercheur. Weet je? Ik had dezelfde wens. Ik ben heel blij hier te zijn, om je zestiende verjaardag te vieren, samen met je familie en vrienden. Ik kijk er echt naar uit om weer met je samen te werken en je in deze stageperiode te begeleiden. Je hebt het echt verdiend en je hebt het verdiend vanwege je buitengewone prestaties tijdens het grote drama dat zich in ons kleine dorp voordeed, eerder dit jaar. Het was jouw hulp, intelligentie en onbevreesdheid, die onze politie-eenheid hielp de trieste moordzaak die we moesten ondergaan, op te lossen.

Natuurlijk zeg ik niet dat we de zaak niet zouden hebben opgelost zonder jou,” zei hij met zijn bekende grote glimlach.

“Maar ik schaam me niet om te zeggen dat het veel moeilijker zou zijn geweest, en het zou zeker veel meer tijd hebben gekost zonder jou.

Dit brengt mij op het punt dat ik nu wil maken voor je zestiende verjaardag.

Beste Chau, zoals ik al zei, je hebt ons enorm geholpen. Maar niet zomaar. Je deed het op een heel volwassen manier. Dit is het moment dat we jou een officiële titel zullen geven wanneer je met ons samenwerkt. Dus vanaf nu gebruiken we de titel Speciaal Rechercheur voor jou, zodat iedereen je met die titel kan aanspreken. Hou er echter wel rekening mee dat het niet lang zal duren voordat je collega's andere namen gebruiken. Ik heb echter al wel bekendgemaakt dat ze niet, zoals wij onderling gewoon zijn, je achternaam mogen gebruiken. Dit uit veiligheidsoverwegingen. Ik zal je ook regelmatig simpel met SR aanspreken, daar ben ik inmiddels al aan gewend geraakt. Maar voor nu, geniet gewoon van je feest en weet dat iedereen in ons kleine dorp hier vandaag graag bij had willen zijn. Ze zijn allemaal erg trots om jou te kennen en jou en jullie gezin in ons midden te hebben." Vervolgens hief hij zijn glas.

"Laten we op Chau proosten en haar het allerbeste wensen in leven en gezondheid. Maar laten we ook proosten op haar vader en moeder en op haar jongere broer Minh. Samen maken ze er zo'n bijzondere familie van, een gewaardeerde en gerespecteerde familie, als onze medeburgers van Voorburg."

Alle mensen in de kamer hieven hun glazen, riepen "proost," en applaudisseerden. Ze lachten en toonden duidelijk hun respect. Het zorgde ervoor dat Chau bloosde en zich verschuilde achter de rug van haar vader.

Aan het einde van het feest, toen iedereen was vertrokken en de familie de kamer begon op te ruimen, keek Chau naar haar ouders. Wederom met een grote glimlach en twinkelende ogen, maar nu ook met een soort dromerige blik.

"Mam, pap, dit was de beste verjaardag die ik ooit heb gehad!"

Die maandag was een heel bijzondere dag, niet alleen voor Chau, maar voor het hele dorp Voorburg.

Na alle hectiek tijdens en na de moord op de muziklerares Naomi was rechercheur Chau geëerd voor haar hulp bij de onderzoeken. Maar dat niet alleen. De burgemeester vond het zo'n belangrijk onderdeel van de geschiedenis van hun dorpje, dat hij een speciale éénmalige feestdag voor het hele dorp aankondigde.

De maandag, nadat Chau zestien jaar oud werd, en het wettelijk was toegestaan om op het politiebureau in de leer te gaan, waren alle mensen in het dorp vrij van werk of school. Er waren allerlei festiviteiten gepland voor die dag en in het plaatselijke café waren alle consumpties de helft van de normale prijs. De andere helft zou door het dorp worden betaald. Alle huizen hadden een dorpsvlag gekregen en iedereen hing hem uit vanaf het moment dat de zon opkwam.

Het werd een dag van geluk en gelach door het hele dorp en natuurlijk had de kroeg zijn beste dag ooit!

2.

De Drie Kronen, het enige café in het dorp, wat ook dienstdeed als het enige restaurant in het dorp, was een ontmoetingsplek voor veel mensen van het dorp.

Eigenlijk was er nog een restaurant, het restaurant van het enige hotel in het dorp, maar dat werd vooral gebruikt door gasten die in het hotel verbleven. Verschillende clubs en groepen dorpingen gebruikten het café als hun wekelijkse ontmoetingsplek en natuurlijk waren er de typische dagelijkse klanten, die je bijna elke dag kon vinden aan de bar of aan de tafels in de openbare ruimte van het café. In de warme maanden van het jaar had de kroeg ook een groot terras in de tuin voor het café, en in de achterkamers waren er allerlei wekelijkse bijeenkomsten van dorpingen om over hun speciale interesses of hobby's te praten of om ze te beoefenen. De eigenaar van het café was één van de bekendste mensen van het dorp, omdat hij al meer dan twintig jaar de eigenaar was, en omdat hij, Rogier van den Heuvel, een heel bijzonder persoon was die door de meeste van zijn klanten werd gerespecteerd.

Rogier was een lange, sterke man, begin vijftig, altijd vriendelijk, maar streng voor mensen die zich niet aan de caféregels hielden. Rogier had een open geest en was niet bang om zijn mening te tonen of te noemen, en dat, zonder zich zorgen te maken over wie er zich vóór hem bevond. Voor hem was iedereen gelijk, jong of oud, arm of rijk, en autoriteit of respect moest in zijn ogen worden verdiend. Het maakte hem soms een beetje aanstootgevend en zelfs weerbarstig tegen mensen die een bepaalde macht toonden, alleen vanwege hun baan of titel. Onder leiding van Rogier was het café in de loop der jaren tot bloei gekomen en enorm gegroeid.

Twintig jaar geleden begonnen met alleen een schoonmaakster, terwijl hij zelf alles buiten het schoonhouden voor zijn rekening nam, was het café uitgegroeid tot een goed geoliede machine. Nú gaf het werk en een salaris aan meer dan twintig mensen, waarvan de helft parttimers, uitgegroeid van een klein café met een bar, wat slechts een klein deel van het historische gebouw en zijn terrein gebruikte, tot volledig gebruik van het gebouw en het terrein. Momenteel heeft het zes kamers op de bovenverdieping voor reizigers of andere overnachtende gasten, feest- en gemeenschapsruimtes en een grote professionele keuken voor het bereiden van de beroemde cafémaaltijden. De georganiseerde feesten en het gebruik van het terras in de zomermaanden, met een potentiële bezetting van meer dan zestig personen, gaven ook het hele jaar door werk voor nog eens tien parttimers. Het enige feit dat vanaf het begin hetzelfde was gebleven, was de leidende barman achter de grote eikenhouten bar. Rogier zelf.

Vandaag was het de vrijdag van de tweede week van november. In de keuken was de chef al bezig met het maken van een speciaal menu voor de komende drukke periode.

Abel, de chef, was net als zijn baas een bekende en ook bijzondere persoon voor de mensen in het dorp. Hij begon in de keuken op het moment dat deze werd gebouwd, zo'n vijftien jaar geleden. Nu, in de vijftig, kennen mensen hem als een geweldige kok, die pas elke avond na half tien de keuken uitkwam om plaats te nemen aan de rechterhoek van de bar, en zijn whisky te drinken, tot de sluitingstijd van de kroeg. Elke avond, wanneer het café ging sluiten, moest hij naar zijn kamer aan de achterkant van het café worden geholpen om op zijn bed te gaan liggen en te snurken tot de volgende dag.

Elke avond, net voor half tien, zou degene die de barkruk in de rechterhoek van de bar bezette worden gevraagd, zonder mogelijkheid om te weigeren, om van kruk te wisselen naar een andere plaats aan de bar of in het café.

Het was de tijd dat de chef klaar was met koken, en dus was het de tijd dat de barkruk de rest van de avond van hem zou worden. Abel zat daar, praatte met degene die om zijn aandacht vroeg, observeerde alles wat er in de kroeg gebeurde en dronk zijn whisky uit het glas dat altijd werd bijgevuld vóórdát het leeg was.

Deze avond was niet anders dan elke andere weekdag, met bijna elke avond dezelfde mensen op dezelfde krukken aan de bar, en dezelfde mensen aan de tafels.

In de weekenden was het iets anders. Meer gezinnen om te eten en op vrijdag was er meer jeugd rond de bar en aan de tafels. Ook op werkdagen tussen vijf en zeven uur 's avonds was het wat drukker. Mannen en vrouwen die van het werk kwamen voor een aperitiefje en natuurlijk sommige mensen van de lokale politie om aan het eind van de dag te borrelen en samen te komen.

Nu was het rond zeven uur, het moment dat het tijd was voor een paar mannen en vrouwen om naar huis te gaan voor het avondeten. Rogier moest achter de bar vandaan komen om een paar mannen te kalmeren. Ze waren een beetje dronken geworden en daardoor wat agressiever in hun woorden en bewegingen tegen elkaar. Het was voor niemand een vreemde situatie, want het gebeurde regelmatig. Veel van de bezoekers keken die dag niet eens meer op en gingen gewoon door met hun eigen zaken, terwijl Rogier zoals altijd, de luidruchtigste persoon van de groep uitkoos, hem bij de armen nam en hem naar de uitgang leidde, terwijl hij de man vertelde dat die de andere dag terug moest komen om zijn rekening te betalen.

Zoals altijd zorgden ook die avond de andere mannen van de groep ervoor, om de bar waar Rogier al was teruggekeerd, te benaderen om hun rekening te betalen en ook de kroeg te verlaten om naar huis terug te keren. Elke vaste gast van 'De Drie Kronen' wist het. Het was beter om Rogier niet echt boos te maken.

Dat zou betekenen dat ze een bepaalde tijd, en bij herhaling voor altijd, niet meer in het café zouden worden binnengelaten.

Omdat het de enige plek in het dorp was waar ze iets konden drinken en tegelijkertijd een leuke tijd konden hebben, of een lekkere maaltijd konden verorberen, was het dat wat Rogier tot een zeer machtige man in de gemeenschap maakte. Nog maar niet te spreken over het feit dat hij de grootste werkgever was van het kleine dorp. Hij was ook de grootste sponsor van speciale evenementen en dus alles bij elkaar, de grootste voorziener van veel gezinnen in het dorp.

Toen de gezinsmensen na zeven uur naar huis teruggekeerd waren, was de kroeg vol met de vaste gasten, de meeste alleenstaanden tussen veertig en vijftig jaar oud, en sommige mensen die uit de achterkamers kwamen, gasten van de kamers op de bovenverdieping en sommige andere mensen die niet de drang hadden om thuis te zijn. Zoals altijd op vrijdagavond druppelden er later op de avond ook wat jongeren het café binnen. De keuken stopte om negen uur met het opnemen van bestellingen van het menu, omdat Abel elke avond om half tien zijn plaats aan de bar moest kunnen innemen. Ook vanavond nam Abel om precies half tien plaats, en nam de al ingeschonken whisky voor de eerste slok in zijn hand. Hij had nooit een rekening, want er waren altijd mensen in de kroeg die een drankje voor hem bestelden. Eigenlijk moest Rogier vaak zo'n bestelling negeren omdat er al te veel waren geplaatst. Niemand verwachtte ooit iets van Abel terug te krijgen, waardoor zijn tabblad altijd leeg was. Abel hief altijd zijn eerste drankje, en sprak door de kroeg en langs de bar elke avond dezelfde woorden.

"Proost. Op jullie allemaal, die mij verheugen met een gratis drankje, wetende dat je er nooit één terug zult krijgen." En altijd werd dit gevolgd door een luide gemeenschappelijke 'proost Abel,' met een roffelend geklop op de bar of op de tafel.

Het was één van de tradities die het café en haar bewoners in de jaren van haar bestaan tot leven hadden gebracht.

Het had van het café een echt gemeenschapscafé gemaakt waar iedereen elkaar kende en waar de meeste echte karakteristieke burgers van het kleine dorpje Voorburg te vinden waren.

Vanavond, nadat Abel zijn beroemde toast had gedaan, begon Koen Vos, de eigenaar van het tankstation en de garage net aan de rand van het dorp, vanaf de andere kant van de bar met Abel te praten. Dat was zijn vaste plek om te zitten, elke avond na acht uur, de tijd dat hij zijn bedrijf voor die dag had gesloten. Koen was ook in de vijftig, alleenstaand, hardwerkend, en had in zijn vrije tijd niet veel anders te doen dan in de kroeg te drinken en met iedereen over alles en niets te kletsen. Koen was een bier man en tilde zijn glas bier op in de richting van Abel.

“Hé Abel, dat was een heel lekkere lamsstoofpot, die ik van je had deze week. Vanavond at ik het laatste beetje en ik kon het niet laten om het bord schoon te likken en niets achter te laten. Omdat ik de enige ben die dit bord gebruikt, zet ik hem gewoon terug in de keukenkast, morgen klaar voor gebruik, ha-ha. Rogier, geef mijn persoonlijke chef Abel zijn welverdiende whisky van mij, alsjeblieft.” Abel keek op en antwoordde.

“Dus daar at je nog steeds van, hè? Je hebt hem een week geleden besteld. Ik word niet dik van klanten zoals jij. Bestellen één keer per week, en eten dan de hele week door hetzelfde. Maar ik ben blij dat je het lekker vond Koen, en het betekent dat je vanaf morgen, tot de volgende week, geroosterd varkensvlees, aardappelpuree en groenten eet, ha-ha. Proost maat.” Dit was een ander soort traditie. Herhaling van hetzelfde soort gesprek tussen twee van de vaste klanten.

De persoon naast Koen was Pieter Malenstein, de schilder.

Hij was een weduwnaar die bijna alle inwoners van Voorburg als zijn klanten had om hun huizen of andere zaken in of rond het huis te schilderen.

Hij woonde ook alleen en kon zich veroorloven om slechts ongeveer zeven - acht maanden per jaar te werken, waarbij hij de herfst- en wintermaanden zoveel mogelijk vrijhield. Iedereen in het dorp kende die gewoonte, dus iedereen plande zijn schilderwerken in het voorjaar en de zomer.

Pieter was die avond de tweede gast die een drankje voor Abel bestelde, terwijl hij zich tot Rogier wendde.

“Rogier, ik zag je kleine schermutseling eerder met Frank en die groep. Ik vroeg me af. Weet je wie die laatste persoon is die is vertrokken? Ik had hem afgelopen dinsdag aan die tafel in de hoek zien zitten, maar toen was hij alleen, zat daar gewoon zijn biertje te drinken en constant in de richting van de bar te kijken, totdat hij stilletjes vertrok. En vanavond, toen hij wegging, zag ik de dreigende blik die hij je gaf. En heb je gezien wat hij deed toen hij naar buiten ging?” Rogier keek op en glimlachte alleen maar naar Pieter.

“Natuurlijk zag ik dat Pieter, en ik kan je vertellen, hij zal weten dat ik dat gezien heb zodra hij weer mijn kroeg binnenstapt.” Het vertrouwde geroffel van kloppende knokkels op het oppervlak van de bar klonk weer door het café, en dat was het einde van dat gesprek toen Rogier gewoon doorging met het serveren van drankjes en een grote slok nam van de eeuwige pint bier die hij onder de tap voor zichzelf had staan.

De avond ging voorbij, net als altijd, tot het sluitingstijd was en iedereen naar huis ging, niet voordat Abel van zijn kruk was gehesen en naar zijn kamer geholpen om zijn lange dagelijkse roes uit te slapen.

3.

De volgende dag, zoals elke dag, opende Hannie Bonte, de schoonmaakster, precies om zeven uur de deur van de kroeg.

Ze ging het café binnen en ging regelrecht naar de keuken waar ze altijd koffie en ontbijt maakte om naar Rogier te brengen, waarna ze naar de keuken zou terugkeren om daar haar schoonmaakwerk te beginnen.

Maar vandaag ging het niet zoals iedere andere ochtend. Nadat ze het ontbijt had gemaakt en de kamer van Rogier binnenging met het dienblad in haar handen, werd ze verrast door de afwezigheid van Rogier. Ook merkte ze dat zijn bed niet leek te zijn beslapen. Nu begon ze een beetje nerveus te worden, omdat dit nog nooit eerder was gebeurd. Ook had Rogier de dag ervoor niets gezegd over zijn mogelijke afwezigheid. Ze liet het dienblad op het nachtkastje staan en ging naar beneden om te zien of ze Rogier ergens anders kon vinden.

Ze keek overal, maar vond geen spoor. Ze ging terug naar boven en keek in de badkamer en de lege kamers, maar geen Rogier. Ze begon nu erg nerveus te worden en wist niet goed wat ze nu moest doen. Daarna ging ze weer naar beneden en ging naar Abels kamer. Zonder te kloppen snelde ze naar binnen en zag Abel in zijn 'normale' houding, plat op zijn buik, volledig gekleed en luid snurkend op zijn bed liggen. Ze schudde hem aan zijn schouders en riep zijn naam, totdat hij eindelijk wakker werd met een blik op zijn gezicht alsof hij een wonder zag gebeuren.

“Hannie, mijn liefste, je bent eindelijk gekomen,” begon hij te mompelen, nog steeds beïnvloed door de alcohol van de vorige avond.

"Oh Abel, doe niet zo gek, je moet wakker worden. Er is iets vreemds aan de hand. Ik ben erg bezorgd. Rogier is er niet, en hij heeft niet in zijn bed geslapen. Ik kan hem nergens vinden. Weet jij waar hij zou kunnen zijn? Je moet me helpen. Wakker worden! We moeten erachter komen wat er aan de hand is." Door de aandrang van haar stem en de voor de hand liggende verontrustende woorden, werd Abel plotseling wakker en schudde hij zijn hoofd.

"Nee, ik weet het niet, hij heeft niets tegen me gezegd. Heb je in de schuur gekeken? Ik weet echt niet wat ik hiervan moet denken. Laten we eens rondkijken."

Nadat ze de schuur en alle andere plaatsen die ze konden bedenken hadden gecontroleerd, gingen ze aan een tafel in de kroeg zitten en bespraken wat ze moesten doen.

"Dit is niet normaal," begon Hannie weer te praten, bijna ademloos van bezorgdheid. "Dit is helemaal niets voor Rogier, dit is echt raar. Ik word echt bang. Wat moeten we doen? De politie bellen?" Abel dacht erover na, maar kon geen redelijke verklaring bedenken. Hij vond het ook erg verontrustend, omdat hij op deze manier ook geen plausibele verklaring zag voor de afwezigheid van Rogier. Hij was het ermee eens dat Rogier helemaal niet zo was.

"Ja, ik denk dat het goed is om de politie te bellen, maar ik weet niet of ze direct tot actie over zullen gaan. Wacht, ik heb het privé-nummer van hoofdinspecteur De Bruin in mijn keuken. Ik zal hem persoonlijk bellen." Abel ging naar de keuken om het nummer te halen en kwam terug, waarna hij de telefoon van de bar pakte en de hoofdinspecteur belde. De Bruin luisterde naar wat Abel te zeggen had en vertelde hem dat hij meteen zou komen.

Het duurde niet meer dan vijftien minuten totdat hoofdinspecteur De Bruin de kroeg binnenkwam en aan de tafel ging zitten waar Hannie en Abel ongeduldig zaten te wachten.

Hij kende zowel Hannie als Abel, omdat hij zelf ook een vaste gast in de kroeg was, dus begon hij door meteen ter zake te komen.

“Dus Hannie, Abel, dit is een vreemde situatie, ik ben het met jullie eens. Ik ken Rogier goed genoeg. Mijn eerste vraag aan jou Hannie. Was de toegangsdeur op slot toen je vanochtend aankwam, en voor jullie allebei, hebben jullie alle andere deuren gecontroleerd die gesloten zouden moeten zijn op een normale dag, op dat tijdstip in de ochtend?”

"Ja meneer." Hannie antwoordde. "Toen ik kwam, moest ik zoals gewoonlijk de toegangsdeur ontgrendelen en net voordat u arriveerde controleerden Abel en ik alle andere deuren. Ze waren allemaal op slot. Zijn mobieltje is er niet, ik heb hem meerdere keren geprobeerd te bellen, maar ik krijg constant de melding dat hij uit staat. Ik heb ook op de sleutelhanger gekeken of de sleutels van Rogier er waren, maar die zijn er niet. Ook zijn de kleren en schoenen die hij gisteren droeg niet in zijn slaapkamer. Dus waarschijnlijk is hij uitgegaan, denkt u niet?" De hoofdinspecteur reageerde.

“Zo ziet het er uit, maar niets is zeker, er zijn veel scenario's mogelijk. Ok, eerst de praktische zaken. Het café blijft gesloten, totdat we meer weten en tot mijn signaal weer open te kunnen gaan. Verder komt er niemand binnen voor ik mijn toestemming geef. Hannie, kun je de mensen bellen die vanmorgen naar hun werk zouden moeten komen en hen zeggen weg te blijven totdat ze onze boodschap van het tegendeel hebben gekregen? Vraag ze tegelijkertijd ook of ze enig idee hebben waar Rogier zou kunnen zijn. Natuurlijk, laat het me weten als iemand iets nuttigs te zeggen heeft.

We moeten ook een lijst maken om contact op te nemen met iedereen die mogelijk iets weet of die ons kan helpen bij onze zoektocht. Ondertussen zal ik mijn forensisch team bellen om in het café rond te kijken of er sporen of tekenen zijn, die zijn afwezigheid zouden kunnen verklaren. Als gasten van boven komen, mogen ze het café niet verlaten.

Ze moeten hier aan de tafels plaatsnemen. Probeer vanaf hier alles te doen en loop niet rond als het niet nodig is. Ik zal wat telefoontjes plegen, maar ik moet jou vragen Abel, om genoeg koffie op tafel te zetten, en misschien zo mogelijk, wat broodjes. Ik ben bang dat we hier nog een tijdje zullen zijn.” Hannie en Abel begonnen aan hun taken en De Bruin begon wat rond te bellen.

“Oh, nu ik erover nadenk,” onderbrak De Bruin, “Hebben jullie in de garage gekeken? Staat de auto van Rogier erin? Ben je naar binnen gegaan?” Abel was de eerste die reageerde.

“O, daar hebben we niet aan gedacht. Nee meneer, we hebben daar niet gekeken, of heb jij Hannie?”

“Nee, ik ook niet,” antwoordde Hannie. “Ik heb de buitendeur gecontroleerd en deze was op slot. Normaal is die deur alleen vergrendeld als de auto binnen is, dus ik dacht er niet meer aan.” Nu begon ze weer echt zenuwachtig te worden. De hoofdinspecteur merkte haar stress op en probeerde Hannie te kalmeren.

“Maak je geen zorgen Hannie. Er kan nog steeds een volkomen redelijke verklaring zijn voor Rogiers’ afwezigheid. We weten nog niets met zekerheid. Blijven jullie hier alsjeblieft, terwijl ik in de garage kijk. Ik kan die van binnenuit binnengaan, aan het einde van die gang nietwaar? Heb ik een sleutel nodig?”

“Nee meneer,” antwoordde Hannie, die deur is altijd open, omdat de sleutel al maanden ontbreekt. De garage is normaal gesproken van buitenaf afgesloten, maar zoals ik al zei, normaal gesproken alleen als de auto erin staat.” De Bruin stond op. “Ok, ik ben zo terug.”

Bij binnenkomst in de garage kreeg De Bruin meteen een vreemd gevoel, omdat de lichten van de garage uit waren, maar de autolichten waren aan. De motor draaide niet.

Terwijl hij door de garage liep, rondkeek en naar de buitendeur liep, bereikte hij de voorkant van de auto en bleef toen abrupt staan. Vóór de auto op de garagevloer zag hij het lichaam van Rogier, duidelijk dood, met geopende ogen en veel bloed op de vloer, van onder zijn hoofd vandaan. Toch reikte De Bruin voorzichtig naar beneden om te zien of er enig teken van leven was. Toen dit de dood van Rogier bevestigde liet De Bruin alles zoals het was en keerde terug naar de publieke ruimte van het café, om te wachten op zijn forensisch team.

Op het moment dat hij aan tafel kwam waar Hannie zat, zag hij ze binnenkomen, evenals enkele van zijn rechercheurs. Eerst zei hij dat ze even moesten wachten en wendde zich tot Hannie.

“Hannie, wil jij Abel vragen om uit de keuken te komen? Ik moet jullie allemaal iets vertellen.”

Het duurde maar een paar minuten voordat Hannie en Abel terugkwamen uit de keuken. De Bruin zei dat ze weer moesten gaan zitten en wendde zich vervolgens tot het forensisch team en zijn rechercheurs, terwijl hij Hannie en Abel in de gaten hield.

“Mensen, ik heb jullie opgeroepen vanwege de verdachte afwezigheid van Rogier, onze caféeigenaar. Verdacht, vanwege bepaalde dingen die we ontdekten nadat Abel me erover had gebeld. Natuurlijk weet ik dat we normaal gesproken niet met jullie beginnen, zo snel, als er nog zo weinig bekend is. Ik handelde gewoon vanuit mijn gevoel, omdat ik Rogier ken als een man die nooit zomaar uit zijn kroeg zou verdwijnen. Het spijt me heel erg nu te moeten zeggen dat het, het juiste gevoel en de juiste beslissing blijkt te zijn geweest.

Terwijl jullie allemaal onderweg naar hier waren en ik nog wat rondkeek, ontdekte ik de reden van Rogiers afwezigheid.” Hij zag de angstige blikken op de gezichten van Hannie en Abel en ging naast Hannie staan.

Hij legde zijn hand op haar schouder, keek naar haar en De Bruin en ging voorzichtig verder. “Het spijt me echt, maar ik vond Rogier in de garage.

Ik ben bang dat hij is gestorven, en het spijt me nog meer dat ik jullie moet zeggen dat het hoogst aannemelijk voor mij is dat Rogier dood is omdat hij werd vermoord.” Zowel Hannie als Abel keken op naar de hoofdinspecteur en moesten eerst zijn woorden tot zich door laten dringen, voordat ze overstuur en verrast begonnen te kijken en Hannie begon te huilen, en reageerde.

“Waarom, hoe, waarom Rogier, zo'n goede man, waarom? Oh waarom?” Abel nam haar in zijn armen om haar te troosten, wat De Bruin de kans gaf om hem te vragen om voorlopig voor Hannie te zorgen, zodat hij verder kon gaan, en zijn mensen kon instrueren. Zijn rechercheurs, inspecteur Jack Dullens, sergeant Jim Mulder en sergeant Susan Sassen keken in zijn richting.

“Jack, bel alsjeblieft onze schouwarts, om zo snel mogelijk hierheen te komen en zich bij mij te melden. Susan, Jim, beveilig alsjeblieft de ingang en uitgangen voor mensen die proberen binnen te komen, inclusief de tuin en het terras.” En voor zijn forensische mensen.

“Jullie beginnen in de garage en laat ons weten wanneer we binnen kunnen komen en met jullie kunnen praten. Ga de garage van binnenuit in alsjeblieft, aan het einde van de gang. Na jullie eerste voorlopig onderzoek kijken we verder. Jack en ik gaan buiten de garage rondkijken om te zien of we iets interessants kunnen vinden.” Nadat hij de arts had gebeld sloot Jack zich aan bij De Bruin, die al aan het rondsuffelen was bij de buitendeur van de garage.

“Dus Jack. Hier zijn we dan, niet lang na de eerste moord in ons kleine dorp, voor de tweede. Is dat wat groei en expansie naar onze gemeenschap brengen denk je? Of is het gewoon een vreselijk toeval? Ik hoop echt dat het, het laatste is.”

“Ik hoop het ook baas, maar ik ben bang dat dit het eerst door jou genoemde betreft. Heb je hier al iets gevonden?” De Bruin beantwoordde zijn vraag.

“Nee, voorlopig niet meer dan dat de garagedeur op slot is en geen tekenen van braak of andere sporen vertoont.

Weet je, dat is het eerste opmerkelijke feit om op te merken. Volgens Hannie, toen ze vanmorgen bij de kroeg aankwam, was alles zoals gewoonlijk goed afgesloten, zelfs het tuinhok.

Het eerste waar we naar moeten kijken, is wat ons slachtoffer bij zich draagt en wat zich in de auto of garage bevindt, zoals zijn sleutels, zijn telefoon, enz. Ik zag de dokter al binnenkomen, dus laten we eerst kijken of we de garage kunnen betreden en met hem en de technische mensen kunnen praten.” Niet wachtend op een antwoord, wetende dat Jack hem gewoon zou volgen ging De Bruin terug de kroeg binnen, rechtstreeks naar de garage.

Toen ze de openbare ruimte passeerden, zagen ze Hannie en Abel nog steeds aan tafel zitten en droevig en stressvol praten. Abel gaf een signaal met zijn hand in de richting van de hoofdinspecteur, ten teken dat deze gewoon door moest gaan, wetende dat De Bruin belangrijker dingen te doen had.

Voordat ze van binnen de garage binnengingen, deden Sam en Jack plastic sloffen aan over hun schoenen en trokken ze handschoenen aan. Ze zagen de dokter voor de auto staan en nadat hij ze binnen zag komen zei hij dat ze bij de ingang moesten wachten, en liep naar hen toe.

“Nu,” begon de dokter. “De doodsoorzaak lijkt heel duidelijk. Een zware klap op de achterkant van het hoofd met een hamer, die ook bij het slachtoffer is gevonden. Ook het tijdstip van overlijden is in dit geval niet moeilijk vast te stellen. Ik zou zeggen tussen elf uur en één uur vannacht. Slechts één ding, misschien het vermelden waard. De sleutels van het slachtoffer bleven achter in de auto, waarvan de motor niet draaide, maar de lichten waren.